

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด  
เมื่อวันที่ ๓ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๕๖

## อำนาจแห่งพุทธศาสนา

(หลวงตาให้ลูกศิษย์อ่านกำหนดการรับผ้าป่าช่วยชาติเดือนธันวาคม) นี่พี่น้องทั้งหลายทราบเวลานี้กำลังเร่ง คิดดูวันที่หลวงตาไปร่วมเดือนไม่มีว่างเลย คิดดูซิ นี่ละหมุนอย่างนี้ละหมุนอย่างคราวนี้คราวเด็ดขาดทีเดียว จำนวนทองคำที่กำหนดไว้นี้ขาดไม่ได้เลย คราวนี้หลวงตาเป็นคราวเด็ดขาดทีเดียว ที่นี้บรรดาลูกศิษย์ลูกหาที่เด็ดไปตาม ๆ กัน เห็นไหมว่าไม่ว่าง มีตั้งแต่ที่จะขนทองคำเข้าสู่คลังหลวงของเรา เราก็เห็นใจ เพราะฉะนั้นทุกข์ยากลำบากเราก็ทนเอา เพราะเราเป็นหัวหน้า บงการออกทางความลำบากก่อนเพื่อนใช้ไหมล่ะ แล้วบรรดาลูกศิษย์ลูกหาเดินตาม ก็ยุ่งไปตาม ๆ กัน

วันที่ ๒๖ เป็นวันมอบทองคำ ที่นี้จากนั้นได้เท่าไรก็เริ่มเข้าอีก รวมเข้า ๆ พอมอบวันที่ ๒๖ แล้วมันน่าจะเหลือ ยังขาดอีกกี่ตัน (๑ ตันกับ ๒๑๘ กิโลกรัมครึ่ง) เหนอ มอบเรียบร้อยแล้ว (มอบ ๑ ตันกับ ๓๗ กิโลกรัมครึ่ง) ที่นี้ยังขาดอีกเท่าไร (๑ ตันกับ ๒๑๘ กิโลกรัมครึ่ง) ๑ ตันกับ ๒๑๘ กิโลกรัม อันนี้เราจะว่าจะมอบเพียงสองครั้งให้เสร็จเป็นปรกติ กะว่าจะมอบสองครั้งเลยให้เสร็จ เพราะฉะนั้นระยะวันที่ ๒๖ จึงเร่งกันใหญ่เลย ให้ได้ตามจุดนั้นเลยเชียว อย่างน้อยว่างั้นเลย ๑ ตันกับ ๓๗ กิโล กำหนดตายตัว ผูกมัดเจ้าของไว้หมดแล้ว แล้วก็มัดพี่น้องชาวไทยทั้งประเทศด้วยกัน ขาดก็ขาดไปด้วยกันเลย

ได้สั่งทางโรงหลอมเรียบร้อยแล้วให้ได้เท่านั้นเป็นอย่างน้อย บอกไว้เลย แล้วก็บอกไปทางธนาคารชาติ บอกไปทั้งสองซึ่งเป็นจุดสำคัญ ก็ตกลงกันเรียบร้อยแล้ว เราจะเร่งที่นี้เร่งทองคำ ถ้ามันหมดอะไร หมดท่า หมดไม่มีอะไรแล้วก็จะเตือนทางวัดไว้ ว่าระวังอย่าให้หมาเราเฟ้นฟ่านนะ จับหมาเจ็ดแปดตัวไปขายเอาทองคำเข้าคลังหลวง ก็มันหมดเนื้อหมดตัวจริง ๆ เรายังเหลือแต่ไอ้กั๊กไอ้หยองก็ฟาดกันเลยละ ไอ้กั๊กไอ้หยอง จะเป็นยังไง มันยังนอนหลับนอนฝันอยู่หรือไง เหนอว่าไง จะเอาจริง ๆ อย่างงั้นละท่านทั้งหลายดูเอานะ

คราวนี้เราจะเด็ดเพื่อชาติไทยของเรา ไม่ให้ใครดูถูกเหยียดหยามชาติไทยของเราได้เลย การเด็ดนี้เด็ดเพื่อชาติ ต่อต้านสิ่งเลวร้ายทั้งหลาย ให้มีแต่ความเป็นสิริมงคลต่อชาติไทยของเรา สมกับว่าคนไทยทั้งชาติช่วยตัวเองในเวลาคับขันเช่นนี้ จึงต้องมีบทบาทหนัก คราวนี้หนัก จากนั้นแล้วก็จะค่อยเบาลงถึงจุดนั้น ยังไงต้องให้ได้ตามนั้นเลย เพราะจุดนี้เป็นจุดเด็ดขาดทีเดียว ส่วนทองคำจุดเด็ดขาดของมันก็คืออยู่ ๑๐ ตัน แต่มันไม่คอยหนัก

นักดอลลาร์ เวลานี้ก็ร่วมสามแสนแล้วมั้ง (สองแสนเก้า) กว่าจะลงไปกรุงเทพฯก็น่าจะได้สามแสน มันได้แค่นั้นเราก็เอา เพราะมันหนักที่ทองคำอยู่แล้ว ไม่ไปหนักอันนั้น ให้นักที่ทองคำ อันนั้นมันเบาอยู่แล้วแหละไม่ค่อยหนักเท่าไร

ส่วนทองคำไม่ว่าชิ้นไหนหนักทั้งนั้น หนักมาตลอดเลย นี่ก็จะไปหนักเอาตอนวันที่ ๒๖ ๑,๐๓๗ กิโล เราก็รวบรวมไป ตอนไปกรุงเทพฯ นี่เราก็จะได้รวบรวมได้เท่าไร ๆ หากมันจะเศษเหลือไปเท่าไรเราค่อยพิจารณาอีก ถ้าเศษเหลือเท่าไรควรที่จะเข้าด้วยกันนี้เราก็เอามาเพิ่มเข้าอีกนะ หากมันเศษมันเหลือ มันทันกับเวล่ำเวลาที่ควรที่จะเพิ่มตามที่จำนวนมีเหลือมาเราก็จะเอาเข้าอีก แต่สำหรับ ๑,๐๓๗ กิโลนี้ยังงี้ต้องขาดสะบั้นไปเลย ขาดไม่ได้เลยอันนี้ เหลือจากนั้นแล้วหากว่าเรามาจับดูเรียบริ้อยมันได้เท่านี้แล้ว เตียวได้เพิ่มมาเท่านี้ ๆ อย่างงั้นนะ แล้วหลอมทัน เอาอีกเพิ่มเข้าอีก เพราะเพิ่มเพื่อ ๑๐ ตันให้ได้หย่อนเข้ามา

ถ้าได้ขนาดนี้ก็พอใจเต็มที่แล้ว ถ้ามันเศษมันเหลือไปอีกก็ยิ่งพอใจใหญ่ เอาใหญ่เลย คราวนี้เรียกว่าหลงตานี้โลกที่สุดละคราวนี้ ได้เท่าไรไม่พอ มีแต่จะเอาเลย เอาให้นักคราวนี้ ถ้าจะพูดตามความรู้สึกของเราแล้วเรียกว่าเราเป็นเชิงรองรับชาติไทยของเราทั้งชาติ ถึงขนาดคอขาดก็เอาเลย ได้ลงขนาดนั้นแล้วนะ เพราะฉะนั้นคำพูดคำใดที่ควรจะต้องเจ็ดจ้องอ่อนไม่ได้เลย ถ้าเด็ด เด็ดจริง ๆ เราไม่เหมือนใคร ดังที่เคยได้เล่าให้ฟังมาแล้วเด็ดเรื่องเจ้าของก็เป็นอย่างนั้น แล้วเด็ดเรื่องเจ้าของเราไม่มีอะไรห่วงใยอะไรยิงเอาใหญ่เลย เอาให้สมมักสมหมาย ผลแห่งความเด็ดขาดก็ได้มาเป็นลำดับลำดับ ไม่เห็นสูญหายอะไร เด็ดเท่าไรผลก็ยิ่งได้มาตามเหตุตามผลนั้นเรื่อย ๆ มา

นี่เรื่องของเราก็ผ่านมา ทีนี้มาเป็นเรื่องของบ้านเมือง ซึ่งเป็นความจำเป็นอย่างยิ่งที่เราทั้งชาติจะต้องได้พิจารณาอย่างหนักหน่วง เฉพาะเราเองก็ได้เปิดตัวมาแล้วว่าช่วยชาติบ้านเมือง ตั้งแต่ลั่นคำมาแล้วก็ขาดสะบั้นมาพร้อมเลย เพราะการที่จะออกนั้นได้พิจารณาเรียบริ้อยแล้ว จึงได้บอกว่าเอาคราวนี้เอาให้นักแน่นเลย ให้ได้ทองคำน้ำหนัก ๑๐ ตัน และดอลลาร์ ๑๐ ล้าน เราเป็นที่พอใจ เรื่องคำดำเนินเตียนหรือศักดิ์ศรีดีงามพอเหมาะพอดีหมดแล้ว ไม่มีที่บกพร่องภายในจิตใจของเราได้พิจารณาแล้ว

ใครจะดำเนินเตียนอะไรเราไม่สนใจ เพราะความชวนชวายเป็นพื้งเป็นพื้งตายกันของคนทั้งชาติมีแต่ชาติไทยของเราเท่านั้นเป็นผู้ช่วยเหลือกัน คนอื่นเขาไม่ได้มีอะไร คอยมาชี้หน้าตำหนอง ดีไม่ดีตีหน้าผากมันเลย เข้าใจไหม เราหาฆ่าแทบล้มแทบตาย ได้ทองคำเท่าไรยังมาตำหนองอยู่หรือ ความตำหนอนี้มีเหตุผลมาจากไหน ถ้าได้ทองคำมาช่วยเราอย่างไม่

พอแล้วมาว่า เรายอมให้ว่าแต่ต้องไปหามาอีก อันนี้ไม่อะไรมาให้เราเลยมาว่าเราเฉย ๆ หาเหตุผลไม่ได้ นี่ละมันหนักนะ เอาเลย มันมาทั้งโคตรเราก็พึดมันทั้งโคตรให้มันหายลงทะเลหมดเลย พวกหาเรื่องราว

ชื่อเสียงความดีงามทั้งหลายของชาติไทยเรานี้ จะขึ้นในการช่วยชาติคราวนี้ ด้วยทองคำและดอลลาร์เป็นเครื่องหนุนให้สว่างทั่วแดนเมืองไทยเรา เหลืองอร่ามเลย นี่ละเราเอาจุดนี้ เราจึงอุตสาห์พยายาม ที่จะว่าจะให้เมืองไทยเราล่มจมฉิบหายไม่มีอะไรจะอยู่จะกินนี่มันเป็นไปได้ละ แต่เรื่องชื่อเสียง ชาติ สัตว์ มนุษย์ด้วยกันอยู่ด้วยกัน แล้วก็ต้องมีความรักสงวนตัว สงวนชาติของตัวใช้ใหม่ละ นี่ละที่เรารักษาระดับอันนี้ไว้ให้สม่ำเสมอกับชาติทั้งหลาย เราไม่ได้เป็นชาติบ้อยของใครมาตั้งแต่เมื่อไร มีมากมีน้อยเราก็เป็นครอบครัวแห่งชาติไทยของเราเป็นลำดับ

ทีนี้มีอะไรเข้ามาโดนจะทำให้เอนให้เอียง ให้ล้ม ชาติไทยของเราที่ต้องหมุนตัวเต็มเหนี่ยวๆ ให้เต็มเหนี่ยวพอดีกับชาติไทยของเรา ครอบครัวของชาติไทยเราแล้วเราพอใจ นี่ละที่เราพอใจอยู่ในจุดนี้ จุดที่กำหนดไว้เรียบร้อยแล้วนี้ จากนั้นไปเราก็เบาใจ ว่างใจ ความเป็นห่วงก็เรียกว่าหมดไปๆ จึงขอให้พี่น้องทั้งหลายตั้งอกตั้งใจ เอาให้ถึงเขตถึงแดน ถึงพริกถึงขิง เพื่อชาติไทยของเรา ความศักดิ์ศรีดีงามเป็นสิ่งที่โลกยอมรับกันทั้งโลก เรียกว่าพอใจกันทั้งประเทศ เมืองไทยเราเป็นประเทศคนนี่วะ จะไม่พอใจในศักดิ์ศรีดีงามของตัวเองได้ยังไง จึงต้องทะนุถนอม จึงต้องบำรุงกัน เอาให้ได้ตามนี้

เราแน่ใจว่าได้ จำนวนที่ว่า ๑,๐๓๗ กิโล เราแน่ใจ แต่ที่จะให้เป็นจริงตามความแน่ใจของเราแล้ว ลูกศิษย์ลูกหาทำให้ต่างคนต่างแน่ใจมาด้วยกัน ใครมีทำแน่ใจมาทำ ใครมีสืบนใจมาสืบ ใครมีเท่าไรให้แน่ใจมาเลย มันจึงสมชื่อสมนามว่าหลวงตาพาแน่ใจ เข้าใจใหม่ ถ้าหลวงตาพาโยกๆ คลอนๆ ลูกศิษย์ลูกหาที่โยกๆ คลอนๆ ไป ได้มาอันไหนก็โยกๆ คลอนๆ ไปตามๆ กันหมด สุดท้ายบ้านเมืองก็โยกๆ คลอนๆ แล้วมีทางลุ่มจมได้ ถ้าหัวหน้าพาเด็ดขาดลูกศิษย์ลูกหาบริษัทบริวารเด็ดขาดไปตามๆ กัน ใครได้มาหนึ่งสตาจค์สองสตาจค์มีแต่มาด้วยความเด็ดขาดนั้นไปได้ เข้าใจใหม่ละ พวกกันจำเอา

เมื่อวานนี้ก็ไปเทศน์ที่อำเภอบ้านม่วง สงสารเขา คนมากเหมือนกันนะเมื่อวานนี้ ที่เขามา เขามาบริจาคตามกำลังศรัทธาของเขาซึ่งเป็นคนจน ภาคอีสานนี้ยอมรับตามธรรมดาตามธรรมเลยว่าเป็นภาคคนจน ไม่ใช่ภาคคนมั่งมีศรีสุขอะไร เพราะพูดถึงเรื่องสถานที่อยู่ไม่สมบูรณ์เหมือนภาคอื่น ๆ เลย ภาคอีสานเป็นภาคที่แร้นแค้นกันดาร สถานที่อยู่ที่ใดก็มีอยู่ตามสถานที่ที่แร้นแค้นกันดาร คนก็กลายเป็นคนกันดารไปด้วยกัน สำหรับน้ำใจนั้นเรายก

ใหัวน้ำใจดี คนภาคอีสานยังมีน้ำใจดีอยู่ อันนี้น่าชมเชย ถึงจะเป็นคนจนแต่จนแต่สภาพความเป็นอยู่ที่มันสุขวิสัยที่จะแก้ไขได้ แต่น้ำใจก็เป็นตามนิสัยมาดั้งเดิม ก็รู้สึกว่ามีน้ำใจดี

เฉพะอย่างยิ่งไม่ค่อยถือสีถือสากันอย่างง่าย ๆ กว้างขวางต่อกันได้ดี เสียที่พื้นที่ ที่อยู่นี้เป็นพื้นที่แร้นแค้นกันดาร เป็นหลักธรรมชาติ จะไปตำหนิติหน่ว่าใครเอนใครเอียงที่ไหนไม่มี ตำหนิไม่ได้ เพราะเป็นหลักธรรมชาติ เป็นธรรมชาติของมันเอง พื้นที่ทางภาคอีสานเนื้อที่ไม่ดีเลย เพราะฉะนั้นคนที่อาศัยอยู่ตามแถวนี้จึงแร้นแค้นกันดาร ยังไงก็ตามเถอะขอให้มน้ำใจต่อกันเท่านั้นคนเรา คนมีก็ตาม คนจนก็ตาม ให้ต่างคนต่างมน้ำใจด้วยกัน จะอยู่ด้วยกันได้สนิท เหมือนผู้ใหญ่กับเด็ก เศรษฐีกับคนจนก็อยู่ด้วยกันได้ถ้ามน้ำใจต่อกัน

ถ้าไม่มีน้ำใจต่างคนต่างเยอหยิ่งจองหองพองตัว แล้วก็เหยียบย่ำทำลายกัน นี่เป็นสิ่งที่เลวร้ายมากที่สุด ขออย่าให้มีในเมืองไทยเรา ไม่ว่าจะผู้ใหญ่ผู้น้อยให้มีแก้ไขด้วยกัน มีจิตใจอันกว้างขวางให้อภัยกัน ไม่ถือสีถือสา ให้ถือว่าหลักใหญ่เป็นมาด้วยกรรมเหมือนกัน เขาจะเป็นคนจน เราเป็นคนมี ก็เป็นมาด้วยบุญด้วยกรรมด้วยกันทั้งนั้นแหละ สิ่งที่เราจะให้อยู่เป็นสุขร่วมกันได้ก็คือมน้ำใจต่อกัน มีความเจื้อยเผื่อแผ่ อย่าเป็นคนคับแคบตีบตัน อย่าเป็นคนเยอหยิ่งจองหองพองตัวต่อผู้ที่ตนเข้าใจว่าต่ำกว่าตน แล้วเหยียบย่ำทำลายลงไปให้จมลงไปอย่างนี้ คน ๆ นั้นเป็นคนที่น่าทรมานมากที่สุด ไม่น่าอยู่ในแดนมนุษย์ของมนุษย์ทั้งหลายเลยคนประเภทนั้น

เราอย่าให้เป็นคนประเภทนั้น ต้องเป็นผู้มน้ำใจกว้างขวาง เหมือนอย่างเด็กมันก็รักพ่อรักแม่ของมัน พ่อแม่ก็รักเด็ก นี้ผู้ใหญ่ผู้น้อยใครอยู่ที่ไหนเกี่ยวข้องกันให้มีความรักกัน เหมือนกับเด็ก ครอบครัวของเด็กของพ่อของแม่เขามีความรับผิดชอบทั่วหน้ากันหมด อันนี้เหมือนกันชาติไทยเป็นของเราทุกคน มีความรับผิดชอบเสมอกัน เช่นอย่างเวลานี้เป็นเวลาทีเอนเอียงจะล่มจมเราก็เห็นได้อย่างชัดเจน แต่ต่างคนต่างอุตสาห์พยายามติดดินนี้ก็ฟื้นขึ้นมาอย่างเห็นได้ชัดแล้วเวลานี้ เรียกว่าเราไม่วิตกแล้ว เจริญออกงามขึ้นเป็นลำดับลำดับ เพราะความพร้อมเพรียงสามัคคีเอาจริงเอาจัง เห็นประโยชน์ส่วนรวมเป็นสำคัญ

ในคราวที่สำคัญประโยชน์ส่วนรวมเป็นสำคัญ หมุนใส่ประโยชน์ส่วนรวม ถ้าประโยชน์ส่วนรวมมีความแน่นหนามั่นคงพอตายใจได้บ้างแล้ว ประโยชน์ส่วนตนก็ให้รับแรงชวนชวย อ्यानอนใจ อย่ากินแล้วนอนนอนแล้วนิน อันนี้ไม่ดีเลย หน้าที่การงานขอให้ท่านทั้งหลายนำอรรถธรรมไปประจำใจแล้วบงการออกไปทางหน้าที่การงาน และ

ความประพฤติ ความประพฤติจะออกจากจิตใจ ถ้าใจไม่ดีความประพฤติจะเหลวแหลก แหกแนว เป็นอันตรายได้ทั่วดินแดน ถ้าหากว่าใจดีแล้วทุกสิ่งทุกอย่างจะดีไปตามๆ กัน คนดีไปเกี่ยวข้องกับใคร สถานที่ใด แม้หน้าที่การงานก็ดีไปตามๆ กันหมด นี่ละอรรถธรรมท่านสอนไว้อย่างนี้

อย่าพากันปล่อยเนื้อปล่อยตัว ก็คือปล่อยธรรมนั้นละ ธรรมเป็นแบบฉบับที่ยังสัตว์ทั้งหลายให้มีความสงบร่มเย็นเป็นสุข จนกระทั่งหลุดพ้นจากทุกข์ได้เพราะอรรถเพราะธรรม พระพุทธเจ้ามาประกาศไว้แล้วนี้เหมาะสมทุกอย่างแล้วกับความเป็นศาสดา เราเป็นลูกศิษย์ตถาคตอย่าเป็นลูกศิษย์ที่อาภัพอรรถอาภัพธรรม ทั้งๆ ที่ศาสดาองค์เอกเลิศเลอ ทั่วแดนโลกธาตุ แต่ลูกศิษย์ลูกหาอาภัพจนสุดขีดสุดแดนจนจะดูกันไม่ได้เลย เป็นแบบมนุษย์ไอ ซี ยู อย่างนี้อ่าให้มีในชาติไทยของเรา เพราะเป็นผู้ทรงมรดก คือพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ พุทธศาสนานี้มานมนานจากปู่ ย่า ตา ยาย

ให้ต่างคนต่างเทิดทูนอันนี้ไว้ด้วยการประพฤติดีประพฤติชอบ อย่าฝ่าฝืนล่วงเกิน สิ่งที่ท่านผู้ดีสอน คือท่านผู้เป็นจอมปราชญ์ เช่นพระพุทธเจ้าสอน หรือครูอาจารย์สอน ผู้ใดสอนเราในทางที่ถูกที่ดีให้ยึดมาเป็นหลักเป็นเกณฑ์ปฏิบัติตัวเอง ก็จะเป็นสิริมงคลทั่วหน้ากันไปอย่างนั้น เมืองไทยเราเป็นเมืองพุทธศาสนา รู้สึกว่าร่มเย็นตลอดมา บ้านใดเมืองใดทั่วโลกเกิดข้าศึกสงครามตีกันแหลกเหลวไปหมด แต่เมืองไทยเราก็กังเป็นเกาะเป็นดอนแห่งความสงบร่มเย็นมาได้ ดังที่เห็นอยู่นี้แหละ นี่ก็คืออำนาจแห่งพุทธศาสนา

ถ้าเขาร่วมเราวมไปอย่างนี้ก็พันกันเลย เป็นไฟไปด้วยกัน เขาเป็นไฟมาเราเป็นน้ำเสีย น้ำก็ดับไฟเสียมันก็สงบเอง เขาร้ายมาเราดีรับ ไม่รุนแรงแล้วสงบลง เขาร้ายมาเราร้ายไปเป็นเถ่าเป็นถ่านเลย ให้พากันจำอันนี้นะ เวลาคนหนึ่งกำลังรุนแรง คนหนึ่งอย่าไปเสริมไฟด้วยกันโต้ตอบแบบรุนแรง ตอบกันอย่างรุนแรงนี้เรียกว่าก่อไฟเผากัน แผลกทั้งสองฝ่ายไม่มีขึ้นดี ฝ่ายหนึ่งชั่วฝ่ายหนึ่งดี ฝ่ายหนึ่งร้ายฝ่ายหนึ่งก็เย็นเสีย อย่างนี้ก็พออยู่พอเป็นพอไปคนเรา ให้พากันจำเอา

เอาที่นี้เอาปัญหามาถามดู วันนี้เทศน์ไม่มาก ขนาดนี้ก็พอดี

โยม.ปัญหาธรรมจากอินเทอร์เน็ตนะครับ เมื่อก่อนผมเดินจงกรมและพิจารณา อสุภะควบคู่กับมรณัสสติ เกิดความสลัดใจ แล้วก็เข้าไปสงบอย่างประหลาด ไม่มีภาษาที่จะแทนความรู้สึกนั้นได้ จากนั้นจิตก็ระลึกถึงความตายอยู่เรื่อยมา แม้กระทั่งก่อนตื่นนอนจิตก็พูดขึ้นมาเองว่า กายที่เหยียดอยู่เดี๋ยวก็ตาย ไม่ทราบว่ายอนี้จิตมันปรุงแต่งหรือเปล่าครับ

หลวงตา มันก็ปรุรงนั่นแหละแต่มันปรุรงเป็นอรรถเป็นธรรม คนจะตายอยู่แต่ยังเพลินบ่าอยู่นั้นเรียกว่าปรุรงเอาไฟเผาตัว นี่เจ้าของไม่ตายก็ตาม เวลานอนเอาการนอนมาพิจารณาเป็นอรรถเป็นธรรม นี่จะตายเมื่อไรก็ไม่รู้ พอว่าจะตายเมื่อไรก็ไม่รู้ คนเราต้องหาที่เกาะที่ยึด จึงว่าความคิดเช่นนี้เป็นธรรมอยู่แล้ว ไม่เป็นไร ให้ได้คิดระลึกถึงความตาย คนเราถ้าระลึกถึงความตายแล้วไม่ค่อยผาดโผนโจนทะยาน มันเป็นเบรกห้ามล้อได้เป็นอย่างดี แล้วก็ยังคิดเสาะแสวงหาความดีอีก นอกจากเบรกห้ามล้อในทางความเพลินตัวเพื่อความเสียหายยับยั้งตนได้นี้แล้ว ยังหมุนไปทางที่ดีอีก เพราะอำนาจแห่งการระลึกถึงความตาย จึงเป็นความดี พระพุทธเจ้าสอนมรณัสสติเพื่อให้เหยียบเบรกห้ามล้อกระดูกตัว จะตายอยู่ด้วยกันทุกคนนะ ดิ้นบ่าไปไหน เข้าใจหรือ เอ๊ว่าไปที่นี่

โยม คนที่สองเป็นผู้หญิงครับ ดิฉันขอกราบเรียนถาม ขณะนี้ดิฉันทำงานทางโลกต้องเจอคนหลายๆ แบบ แต่ดิฉันก็ภาวนาพุทโธ นั่งสมาธิก่อนนอน และหากมีเวลาก็ไปวัดทำบุญตามที่หลวงตาสอนเสมอค่ะ แต่มีเรื่องหนึ่งที่ดิฉันพยายามข่มใจด้วยพุทโธก็ยากในบางครั้ง คือเจ้านายจะเป็นคนชอบเอาใจคนที่มีฐานะรวยๆ เขาจะทำอะไรพูดอะไรก็ถูกไปหมด เสนอความคิดเห็นแนะนำอะไร เราก็ต้องทำตามคนๆ นั้น คนที่ทำงานด้วยกันก็ใช้คำว่าเจ้านายลำเอียง ทำอะไรก็ต้องทำให้เขาก่อน เวลาเราแนะนำให้คนๆ นั้นทำงานบางอย่างที่ถูกต้อง เจ้านายกลับบอกว่าไม่ต้องก็ได้ ดิฉันก็ไม่ได้โกรธอะไรคนที่เจ้านายเขาเอาใจเพียงแต่จิตใจมันคิด ใจไปฝักใฝ่กับความลำเอียงของเจ้านาย อย่างนี้ไม่ถูกต้องใช้ไหมคะ ดิฉันจะดำเนินจิตใจอย่างไรกับเหตุการณ์ที่ต้องเจอแบบนี้ทุกวัน รบกวนหลวงตาด้วยเจ้าค่ะ

หลวงตา ถ้าเจ้านายเป็นอย่างนั้นจริงๆ เจ้านายก็ผิด ถ้าหากว่าเราคิดเฟงโทษแต่เจ้านายถ่ายเดียว โดยเราเป็นผู้บริสุทธิ์พุทโธเสียหมดแล้วเราก็ผิด เพราะเราไม่บริสุทธิ์เข้าใจไหม คนเราย่อมมีผิดมีพลาดบ้างเป็นธรรมดา ถึงเขาผิดเราก็พิจารณาให้รู้ว่าเขาผิดแล้วถ้าเราผิดอย่างนี้แล้วจะเป็นยังไง ตัวเองและคนอื่นจะตำหนิตีเดียตนเองได้ไหม เราก็พยายามแก้ไขเรา เราก็ไม่เสีย ส่วนที่ผิดถ้าหากว่าเป็นตามความจริงนั้นแล้ว ก็เรียกว่าผู้เช่นนั้นเป็นผู้ผิด เราอย่าเป็นผู้เช่นนั้นเลย ถ้าเราเป็นเศรษฐี ลูกน้องของเราเอาใจเรา เราจะเอาใจตั้งแต่ผู้ที่เอาใจเรา ผู้เฉยๆ ธรรมดาเป็นผิดไปหมดก็ไม่ได้ จะเอาตั้งแต่ใจคนมั่งคนมีมาเป็นเนื้อเป็นหนังเสียทีเดียวการงานก็ไม่สำเร็จ ผลส่วนรวมที่เป็นอรรถเป็นธรรมก็เสียหายไปหมด ต้องเอาความเป็นธรรม ใครดีก็ให้ดูเอา ใครไม่ดีก็ให้ดู แล้วอย่าเอามาเป็นตัวอย่าง ใครดีเอามาเป็นตัวอย่าง ก็มีเท่านั้นละ เอ๊ว่าต่อไปอีก

โยม คนที่สามเป็นผู้หญิงครับ บางครั้งจิตเป็นอกุศล ทำอย่างไรจะระงับไม่ให้คิด  
 ทั้ง ๆ ที่กระทำเพื่อความเพียร แต่จิตก็ยังพะวงอยู่กับส่วนลึกที่ยังสะกิดใจให้ต้องคิด แต่ก็พอ  
 ห้ามและกอดมันได้ จะทำอย่างไรให้ตัดขาดจากมันได้เลย ขอความเมตตาจากหลวงตาด้วย

หลวงตา เวลากิเลสมันรุนแรง เช่น ความโกรธเกิดขึ้นรุนแรงที่จะวิ่งตามกิเลส ความ  
 โกรธรุนแรงขึ้น เวลามันรุนแรงต้องปิดมันด้วยความอดกลั้นขันติ เก็บความรู้สึกไว้อย่า  
 แสดงออก แล้วให้พยายามเห็นโทษแห่งความดีที่โกรธจะเคียดแค้นให้เขาไว้ด้วยดี  
 ด้วยสติของเราเอง เรื่องก็จะค่อยสงบไป อย่างหนึ่งก็เอาธรรมเป็นคำบริกรรม บีบบังคับ  
 ความคิดความเคียดแค้นนั้นไว้ไม่ให้มันออก ให้มีแต่ธรรม เช่น พุทโธ ๆ เป็นต้น บีบไว้ใน  
 ช่องที่ความโกรธจะออก เอาพุทโธไปอุดไว้ไม่ให้มันออก ต่อไปมันก็จะค่อยสงบเอง เอ้า  
 ว่าไป

โยม คนที่สี่ครับ เรียนถามมาว่า หลายครั้งที่ดิฉันท้อใจคิดอยากตายให้หมดจาก  
 เรื่องร้าย ๆ ในชีวิต คิดแก้ไขเรื่องนั้นเรื่องนี้ก็ไม่ได้ ดิฉันก็เลยเลือกเอาการทำบุญช่วยชาติ  
 ดีกว่า จึงได้มีโอกาสไปฟังธรรมะของหลวงตา และไปถวายปัจจัยช่วยชาติ ได้ยินหลวงตา  
 แสดงธรรมะ ทำให้ดิฉันยึดเอาธรรมะของหลวงตา เพราะดิฉันฟังแล้วจิตก็สงบ ทั้ง ๆ ที่บาง  
 ทีกก็ไม่ได้นั่งสมาธิ แต่อาศัยฟังเทศน์ของหลวงตา จิตใจกลับสงบขึ้นสงบจากเรื่องทุกข์ในใจ  
 ดิฉันจึงเชื่อแรงบุญ ค่อยคิดอ่านเพื่อแก้ทุกข์ให้หมดไป ดิฉันจึงเขียนมาเล่าถวายเพราะ  
 ระลึกในพระคุณของหลวงตาที่ให้ชาวไทยได้รู้จักมหากุศลช่วยชาติ รู้จักเอาธรรมะมาแก้ไข  
 ทุกข์ได้ และได้อ่านธรรมะหลวงตาในเว็บไซต์นี้อยู่เสมอ ตอนเช้าดิฉันต้องไปทำงาน ตอน  
 หลวงตากำลังเทศน์ที่วัดเจ้าคณะ ต้องไปดูถ่ายทอดสดที่ทำงาน เปิดดูก็กลัวเจ้านายเขาจะ  
 ตำหนิ แต่ก็ตัดสใจเปิดฟังและทำงานไปด้วย เพราะคิดว่าเราทำสิ่งที่เป็นมงคลกับใจ จึง  
 กราบนมัสการมาด้วยความเคารพอย่างสูง

หลวงตา นี่ก็เป็นคำบอกเล่าธรรมดา คำบอกเล่านี้ก็ถูกแล้วไม่เห็นผิดอะไร ให้  
 พยายามทำอย่างนั้นต่อไปเรื่อย ๆ ให้ถึยิบเข้าไปทันกับกิเลสตัวมันผาดโผน มันผาดโผนไป  
 เรื่อย ๆ แหละกิเลส มันไม่คอยอ่อนตัว ให้เราพยายามนำธรรมเข้าไปแก้ไขตัดแปลงมัน  
 เรื่อย ๆ เป็นการพูดเล่าให้ฟังก็ไม่เห็นความผิดความพลาดประการใด ๆ แสดงออกมา เล่า  
 เฉย ๆ เรียกว่าฟังอรรถฟังธรรมจากครูจากอาจารย์นั้นเป็นความชอบธรรมแล้ว ให้ทำต่อไป  
 ก็ได้ผลประโยชน์แล้วนี้ แล้วมีอะไรอีกในปัญหานี้

โยม เขากลัวเจ้านายตำหนิเท่านั้นเอง

หลวงตา ก็อย่าไปกลัวเจ้านายเกินไป กลัวอะไรเขาตำหนิ เวลาเราชี้แจงชี้คร้านก้าว ไปผิดธรรมดาผิดธรรม ไม่เห็นกลัวธรรมตำหนิบ้างละ ธรรมอยู่กับตัวเอง เหยียบหัวธรรมไปทำไม ด้วยความไม่รู้ตัวนั้นชี้เหยียบหัวธรรม ให้ตำหนิตัวเองตรงนี้นะ เข้าใจ ว่าไป

โยม คนที่ห้าครับ กราบเรียนถามหลวงตา ขณะที่นั่งสมาธิบริกรรมพุทโธ โดยคุณลมหายใจเข้าออกที่ปลายจมูก รู้สึกได้ว่ามีแสงสว่างที่ตา คล้ายๆ แสงเข้าตา ควรหรือไม่ที่จะสนใจแสงสว่างนั้น หรือเพ่งจิตที่ปลายจมูกแล้วบริกรรมพุทโธต่อไป

หลวงตา ให้บริกรรมพุทโธต่อไป แสงสว่างถ้าเราต้องการแล้วก็โอดออกไปกลางทุ่งกว้างๆ แล้วให้ลืมตาดูพระอาทิตย์นะ ถ้าสนใจกับมันนัก เข้าใจหรือ ถ้าไม่สนใจกับมัน เช่นเห็นว่าเรากำหนดธรรมบทใดดี ให้เอานี้อย่าปล่อยวาง เอ้าว่าไป

โยม จบแล้วครับ

หลวงตา โอ้ เรายังเสียดายตอบอีก ปัญหานี้ก็เป็นไปตามพื้นของผู้ถาม เขาปฏิบัติยังไงรู้เห็นยังไงเขาก็เล่ามาเป็นธรรมดาๆ ถ้าผู้ถามมีปัญหาธรรมดาธรรมเป็นขั้นเป็นตอนของอรรถของธรรมเรื่อย แล้วการตอบปัญหามันจะไปตามกัน ทางเข้าหรือทางออกก็สวนกันไปๆ เป็นคติเรื่อย ๆ ไป แต่ปัญหาธรรมขั้นสูงยังไม่ค่อยมี ฟังเอาซิที่เขาอยู่จันทบุรี นั้นปัญหาธรรมขั้นสูง ผู้ชายจำได้ไหม ไม่เห็นได้พูดกันสักก็คำกับเรา ที่เขาเล่ามาเขาไม่ได้เล่าด้วยความสงสัย เขาเล่าตามความจริงของเขามาให้เราฟัง ในฐานะที่เขาทราบว่าเขาเคยเป็นครูเป็นอาจารย์ของประชาชนทั้งหลาย แล้วการที่เขาเล่ามานี้ ประการหนึ่งเขาก็คอยฟังเสียงโดยที่เขาไม่ได้สงสัยธรรมที่เขาได้เห็นจากการปฏิบัติของเขา เขาก็คอยฟังไปธรรมดา เราก็ไม่มีเสียงอะไรที่จะไปตอบขัดหูเขา เพราะธรรมไม่เคยขัดใคร เมื่อเขาพูดมาถูกต้องแล้วเราก็ยอมรับว่าถูกต้องแล้ว เพราะฉะนั้นเขากับเราจึงไม่มีปัญหาโต้ตอบกันเลย นี่ฟังเอาซิ ใครอยู่ปากแดนดินไหนก็ตาม ความจริงลงจุดเดียวกันแล้วเถียงกันไม่ได้ เข้าใจ ยกนี้เป็นตัวอย่างได้เลย อย่างผู้ชายคนที่อยู่จันทน์ นั้นเหมาะสมทุกอย่างแล้ว เราก็ไม่มีอะไรจะไปตักเตือนเขา

ที่ตักเตือนอยู่เรื่อยๆ คือมันแหวกแนวอยู่เรื่อยๆ มันก็ได้ตักอยู่เรื่อยๆ ถ้าไม่มีเราก็ไม่ตีอย่างผู้ชายคนนี้ไม่มี มีแต่บอกให้เป็นคติตัวอย่างเรื่องมรรคเรื่องผล ไม่ว่าผู้หญิง ผู้ชาย นักบวช ภรรยาสา บาปบุญมีได้ด้วยกัน ธรรมและกิเลสมีได้ด้วยกัน ถ้าไปทางกิเลสพระก็เป็นได้ แน่ๆ ถ้าเป็นไปทางธรรมไม่ว่าใครเป็นได้ด้วยกันทั้งพระทั้งภรรยาสา เพราะธรรมะพระพุทโธเจ้าเป็นความจริง เป็นพื้นฐานอยู่ตลอดเวลาไม่เคยบกบาง จึงเรียกว่า อกาลิกพร้อมที่จะให้ผลแก่ผู้ปฏิบัติอยู่เสมอ ให้จับอันนี้ไว้เป็นหลัก



อย่าไปคิดเรื่องพระพุทธเจ้านิพพานที่โน่นที่นี่ ห่างไกลมาก พระพุทธเจ้าเสด็จไปโน่น เสด็จไปนี่ ห่างไกลมาก ขอให้ระลึกธรรมซึ่งเป็นองค์แทนของศาสดาไว้ในใจของเรา เท่ากับว่าเรานี้ตามเสด็จพระพุทธเจ้าทุกฝีก้าวไป พุทโธก็ได้ ธัมโมก็ได้ สังโฆก็ได้ ไกลชิดเข้าไปโดยลำดับ จำเอานะ นี่ละศาสดาแท้คือธรรม พอธรรมโผล่ขึ้นในใจก็เท่ากับศาสดาขึ้นมาแล้ว ๆ กาลสถานที่เวล่ำเวลาไม่ใช่ศาสดา เช่น พระพุทธเจ้านิพพานที่โน่นที่นี่ อันนั้นเป็นเรื่องราวของศาสดาเสด็จไปธรรมดา ความจริงคือสอนให้เรายึดหลักที่สอนไว้แล้วนั้นแล เอาเท่านั้นละ

โยม ลูกศิษย์อยู่ในศาลานี้กราบเรียนมาว่า ขอหลวงตาเมตตาอธิบายธรรมะเรื่องปัญญาบารมีด้วย

หลวงตา โห จะให้อธิบายยังไง เวลานี้มันมีแต่จอมปราชญ์แบบนี้ ตั้งแต่คนจอมโง่ จอมเขื่องทั้งนั้น จะให้อธิบายว่ายังไงมันมีแต่จอมเขื่อง หลวงตานี้ก็จอมเขื่องอีกด้วย ก็เอาความฉลาดอะไรมาสอนลูกศิษย์ ก็ได้เท่านั้นละ เข้าใจหรือ เอ้าถ้ามีเก่งกว่านี้ถามมาอีก

โยม อันนี้ด้วย ฮาวาย เขามี จ.ม.มหาหลวงตาครับ ต้อยขอประทานโอกาสกราบเรียนขออนุญาตหลวงตาว่า วันที่ ๒๕ ธันวาคม ๒๕๕๖ หลังจากบวชเณรลูกชายเสร็จแล้ว ต้อยขอกราบอนุญาตไปภาวนาที่วัดป่าภูสังโฆ ในช่วงที่หลวงตายังอยู่ที่กรุงเทพฯ เพราะต้องการรบกับจิตของตนเอง ซึ่งแน่ใจว่าจะแสดงฤทธิ์เดชมากมาย ให้ได้ฝึกทรมานตนในบรรยากาศป่าที่สงบสงัดปราศจากผู้คน ขณะนี้การภาวนาการตั้งสຸกะและอสຸกะซ้ำ ๆ อีกตามที่หลวงตาเมตตาแนะนำต้องฝืนอย่างหนัก และฝืนไม่ได้ในขณะนี้ เนื่องจากจิตไม่ยอมมอง ไม่ยอมพิจารณาทั้งสຸกะและอสຸกะ เมื่อฝืนมองหรือตั้งก็จะบีบเข้ามาจ่อในจิตอย่างรวดเร็ว ถ้าเปรียบเทียบว่ากระโดด ก็เร็วยิ่งกว่าการกระโดดของกายภายนอกมาก และเพ่งดูจับอาการของจิตตัวการ ตัววิชา และไม่ว่าเหตุการณ์อะไรที่เข้ามาทางตาหูจมูกลิ้นประสาทสัมผัส ก็มีอาการอย่างเดียวกัน

หลวงตา โอ้ย ชี้เกียดตอบ ฟังรำคาญหู มีแต่ล่อย ๆ อยู่โน่น ไม่เข้ามาพอจะจับบีบกันเลย ตอบให้ได้ประโยชน์ทันที เขาอยู่ที่นี้หรืออยู่ไหนเวลานี้ คนนี้เขาอยู่ไหน จดหมายมาจากไหน

โยม อยู่ฮาวายครับ เขาจะมาเร็ว ๆ นี้

หลวงตา เขาจะมาภาวนาอยู่ที่ภูสังโฆนั้นหรือ ภาวนาที่โน่นเรื่อยก็ได้ อยากมาก็ได้ไม่ อยากมาก็ได้ภาวนาอยู่ที่โน่น เราไม่ว่าแหละ ขอให้ภาวนาอยู่ในใจ ถ้าไม่มีภาวนามาภูสังโฆ มันก็เท่านั้นแหละ ไปไหนก็เท่านั้นแหละ แต่เราไม่ได้ห้ามมานะ แต่อย่าประมาททั้งการอยู่

การก้าวมาหรือไม่มา ให้อยู่ด้วยคำบริการรรมคำภวานานี้ถูกต้องตลอดอิริยาบถ เข้าใจหรือ  
ก็เท่านั้นเอง แล้วมีอะไรอีกทีนี้จะให้พร

สรุปทองคำ ดอลลาร์ วันที่ ๒ ธันวาคม ทองคำได้ ๓ กิโล ๓๖ บาท ๖๔ สตางค์  
ดอลลาร์ได้ ๑,๓๙๖ ดอลลาร์ ทองคำที่ได้หลังจากมอบแล้ว เวลานั้นได้ ๘๒๙ กิโล ๓๖ บาท ๒  
สตางค์ ยังขาดอยู่อีก ๒๐๘ กิโล จะครบจำนวน ๑,๐๓๗ กิโลครึ่ง ที่จะมอบในวันที่ ๒๖ นี้  
ดอลลาร์ได้ ๒๙๒,๕๓๓ ดอลลาร์ อันนี้ไม่นานแหละคิดว่าจะครบจำนวน ๓ แสน ได้เท่าไรเรา  
กะไว้ เวลานั้นเราเอาเท่านั้นเสียก่อน แต่เวลาเหตุการณ์มันปุบปับแบบไหนไม่ทราบ  
เหตุการณ์มาทั้งศอกทั้งเข้า เรามีศอกมีเข่าก็พิดกันเลย เข้าใจไหม เขาก็มีเราก็มีถอยได้  
ยังงี้ใช้ไหม

รวมทองคำที่ได้แล้วทั้งหมด เป็น ๘,๕๕๔ กิโลครึ่ง ยังขาดทองคำอยู่อีก ๑,๔๔๕  
กิโลครึ่ง จะครบจำนวน ๑๐ ตัน รวมดอลลาร์ที่ได้แล้วทั้งหมด ๘,๕๙๒,๕๓๓ ดอลลาร์ ยัง  
ขาดอยู่อีก ๑,๔๐๗,๔๖๗ ดอลลาร์ จะครบจำนวน ๑๐ ล้านบาททราบไว้ตามนี้

ผ้าป่าวัดป่าดงหวาย อ.บ้านม่วง จ.สกลนคร วันที่ ๒ ทองคำได้ ๑ กิโล ๕๓ บาท  
๒๒ สตางค์ ดอลลาร์ได้ ๓๙๓ ดอลลาร์ เงินสดได้ ๖๕๖,๘๕๐ บาท

ชมการถ่ายทอดสดทั่วโลกทุกวัน ได้ที่

[www.luangta.com](http://www.luangta.com) หรือ [www.luangta.or.th](http://www.luangta.or.th)